Az árnyak cseppkőbarlangja

KALANDMODUL

Hogy hogyan lépnek kapcsolatba a kalandozók egy városi parancsnokkal, és hogyan bízza meg őket egy küldetéssel, az a KM dolga (előtörténet, tartozás, zsarolás, büntetés elkerülése, stb.), mindenesetre az illető személy, név szerint **Dori O Martis**, akinek a feladata közé a város (amelyikben épp a kalandozók tartózkodnak) egyik negyedének rendfenntartása, egy rejtély megoldására kéri (kényszeríti) őket.

A találkozóra sor kerülhet egy fogadóban, vagy a parancsnok irodájában is. Az illető személy teljesen átlagos katonai figura. Egy különleges barlangról kezd el mesélni, mely a város határában van, és ami szerinte néha-néha „elrabol" egy embert A barlang neve: az árnyak cseppkőbarlangja. A parancsnok kissé paranoiás, gyakran körbenéz, hogy nem-e hallgatják ki, és a lényegesebb dolgokat suttogva mondja. Feltűnhet a kalandozóknak, hogy kissé sebes a szája, mintha meg lenne égetve. Ha rákérdeznek a kalandozók, azt mondja, hogy túl hirtelen harapott bele egy forró ételbe (ami a figuráról el is hihető).

Elmeséli, hogy nemrég látott egy ifjú szerelmespárt, akik valami miatt a cseppkőbarlang felé tartottak. Mint akik meg vannak babonázva. Bementek, és ő is követte őket, de hirtelen különös képeket látott, és furcsa hangokat hallott, amitől megrémült és inkább kimenekült (ezt egy kissé kínosan vallja be).

Úgy érezte, hogy egy pillanatra el is ájult de ebben nem egészen biztos. A barlang hivatalosan be van omolva, de szerinte van ott lent valami, és igenis lehet beljebb menni. Szeretné ha teljesen csendben megoldódna az ügy a papság bevonása nélkül (ezt nem indokolja, de amúgy ő is veszélyben lenne, ha a papokat bevonnák az ügybe, de ez majd kiderül...). A cél tehát az ügy felderítése, és a további eltűnések megakadályozása.

Ha sikerült megegyezni, a kalandozók elkezdhetnek nyomozni. A városból megszerezhető információk többsége azonos: egy régi cseppkőbarlang, mely azelőtt helyi nevezetesség volt, de egy földrengés miatt beomlott és azóta használhatatlan. Egy ideig be lehet menni, de aztán az utat kő zárja el. Ha a kalandozóknak még jobb forrásaik vannak, megtudhatják, hogy épp egy boszorkányszekta vetette meg ott a lábát, és azon a napon amikor a papság elindult a barlang felé, hogy végezzenek velük, a sors közbeszólt, és egy hatalmas földrengés beomlasztotta a barlangot. Állítólag a barlang környékén néha női kísértetek sikolyokat is lehet hallani, de ez inkább csak olyan pletykabeszéd...

A kalandozók ezután (minden bizonnyal) felkeresik a barlangot. A környéke viszonylag barátságos, egy régi park veszi körül a bejáratot.

Néhány korhadt pad található itt és egy víz nélküli szökőkút. Esetleg még régi tábortűzrakó helyet is fel lehet itt fedezni. Mindent benőtt a fű. Alaposabb kutatás után a boszorkány szektájának a szimbólumát is meg lehet találni, egy-egy fába belevésve (hogy ez mi, az attól függ, hogy milyen szektára gondolt a kalandmester). Ezek már régi jelek, semmi hatalommal nem bírnak, csak egyszerűen ott maradtak.

Az első meglepő dolog a történetben, hogy amikor elkezdenek lefelé menni a barlangban (tegyük fel, hogy elkezdenek), kiderül, hogy egyáltalán nincs lezárva a barlang. A hely amúgy mágiát is sugároz, és természetesen a gonosz jelenléte is megfigyelhető (persze csak mágiával). Egyszer csak véget ér a barlang, és egy hatalmas csarnokba érnek a játékosok. Valahonnan távolról vöröses derengés látható. Amúgy teljes csend honol, csak néha-néha zengi be a barlangot egy-egy vízcsepp koppanása.

A hely elég félelmetes amúgy, de nem támad a kalandozókra senki. Mintha egy-egy árny elsuhanna mellettük, de ez is tűnhet a képzelet játékának. Egyszer csak a barlang elkezd keskenyedni, két cseppkőoszlop, a szemközti falon előbukkan egy kőbe vájt szoborarc. Az arc majdhogynem emberi, azzal a különbséggel, hogy a feje tetejéből, a haja helyett polipcsápszerű nyúlványok tekerednek ki. Amúgy egy szigorú, és félelmetes tekintetű arc. Közvetlen alatta még bizarrabb látvány tárul a kalandozók szeme elé. Egy természet által kialakított (?) forrásmedencében vér buzog, és abban egy női alak fürdőzik éppen. A kalandozókkal szemben.

A nő hangosan köszönti őket (még akkor is, ha rejtőzködve próbálnak közelíteni hozzá). Ha valamilyen módon támadni akarnak rá azonnal eltűnik a „víz alatt” (itt szúrnám közbe, hogy a barlangnak szinte mindenhol szeme van, és még a rejtett támadásokat is azonnal felfedezi, és „értesíti róla” a boszorkányt.

A nő miután hangosan köszönt, figyelmezteti a kalandozókat, hogyha valami rosszban sántikálnak, számítsanak a legrosszabbra (mintegy jelzésképpen az árnyak mozogni kezdenek), és ha netalántán ővele végezni tudnának, a cseppkőbarlang azonnal rájuk omlana. Ha a kalandozók menekülni próbálnak, akkor a barlang bejárata egészen egyszerűen bezárul előttük (a kő magától formálódik)

Patthelyzet. A boszorkány láthatóan élvezi a szituációt, és a fürdőzést. Egy ideig nem is szól semmit, csak nézi a kínlódó kalandozókat. Néha egy-egy kígyó is megjelenik a földön, a kalandozók lába mellett (ha bántani akarják, kötéllé változik). Hellyel kínálja őket, (fotelszerű sziklaszékeken), lebegő tálcákon ételek és italok lebegnek eléjük. A boszorkány bíztatja őket, hogy fogyasszanak nyugodtan, más céljai vannak velük ahhoz, hogy csak egyszerűen megmérgezze őket (ennek ellenére valószínűleg nem fognak enni-inni).

A boszorkány spontán beszélgetésbe kezd velük. Érdeklődik, hogy merről jöttek, miket hallottak a barlangról, milyen történetek keringenek. Elmondja, hogy ő tulajdonképpen nem veszélyezteti a várost, sem az ő kedvese (a szoborarcra mutat). Csak néha kell neki egy-egy emberi lélek, ami igazán nem nagy dolog ahhoz képest, hogy a városban milyen egyéb disznóságok folynak (utalhat egy gyülekezetre, tolvaj klánra, korrupcióra, stb.).

Ezután ha a kalandozók is feltehetnek kérdéseket. A boszorkány homályosan fogalmaz. Annyit elmond, hogy az ő kedvese az itt látható szobor (ha gúnyolódni kezdenek vele, a föld remegni kezd, és néhány cseppkőcsúcs hullik a földre, közvetlen a kalandozók mellé), aki mindentől megvédi őt, csodás álmokat ad neki, cserébe intézkedik, hogy minden rendben legyen a barlanggal, és a nem kívánt inkvizíció elkerülje őket. A szektáról annyit mondd, hogy kedvese akaratából, csak ő maradt életben.

A boszorkány annyit mondd, hogy érezzék jól magukat, és ezzel elmerül a vérben, azaz eltűnik. Csend. A karakterek minden szava élesen visszhangzik a barlangban. Semmilyen formában nem tudják elhagyni a helyet, a démoni jelenlét az erre irányuló varázslatokat is megsemmisíti (pl.: hazatérés). Mindenfajta üzenetküldés (még az sms-is) egy láthatatlan erőfalba ütközik. Ha túl sokat próbálkoznak, egy-egy újabb föld remegéssel jelzi a kő arc, hogy elege van.

Hosszú órák telnek el, aminek gyakorlatilag az a célja, hogy a karakterek

kellőképpen megutálják ezt a helyet és hogy egy kicsit meg legyenek félemlítve. Imádkozni lehetetlen, a szoborarc elleni támadást, a kő-démon kellőképpen viszonozza:

- Elkezdi a karaktert elnyelni a föld
- Kövek repülnek a levegőben összevissza, nagy sebzést okozva
- Asztrális támadásokat indít ellenük, mely rettegéssel tölti el őket, vagy mély rémisztő álomba zuhannak, stb.
- Hangorkán keletkezik a barlangban, mely a hasonló elnevezésű bárdmágiával egyezik meg
- Mérges gőzöket ereget a vérmedencéből

A lényeg, hogy a saját otthonában a Kő-démon szinte legyőzhetetlen, ha nem a megfelelő eszközzel harcolnak ellene a karakterek. Ez az eszköz azonban egyelőre nincs a kezükben. Ha a karakterek túl kitartóak, a démon megöli őket.

Újabb hosszú órák telnek el. Imádkozni és meditálni nem lehet (ezt a próbálkozást nyüzsgő árnyak zavarják meg), az esetleges sebek elfertőződnek, különböző mérgek hatásai jelentkezhetnek a karaktereken. Ha aludni próbálnak, rémisztő álmaik lesznek.

Ha sikerült végképp lelombozódniuk a karaktereknek, újból megjelenik a boszorkány a vérfürdőből. Most már a lényegre tér. Ha nem akarnak itt elpusztulni, akkor ne ellenkezzenek vele szemben. Ezután kiszáll a vérfürdőből (igen, meztelenül, és nagyon jó teste van), és odaáll a legnagyobb szépséggel rendelkező férfi karakterhez (fontos hogy ne pap legyen, és viszonylag semleges, vagy gonosz jellemű), majd megcsókolja. Amúgy az élmény fenséges és gyönyörű, a karakter hosszú percekig örömmámorban úszik tőle. A többi karaktertől egy-egy hajszálat kér csak.

Ezután a boszorkány megköszöni, és elmondja kedvese óhaját. Egy demonológus, aki úgy tűnik még az egyháznak is igen fontos személy, veszélyeztetheti az ő és kedvese békés mindennapjait. Sajnos neki személyesen nincs lehetősége végezni ezzel a fickóval, mivel a jelenléte úgymond könnyen érzékelhető azokban a körökben. Ez most a kalandozókra hárul. Ha bármivel próbálkoznak, arról ő tudni fog és számítsanak a legrosszabb megtorlásra, ami olyan gyorsan történik majd, hogy idejük sem lesz tenni ellene.

Elmondja a nő, hogy a demonológus neve **Sir Ziddar Tinandir**, a domvik egyháznak dolgozik, a városban él ő is, külön birtoka van, egy domvik szentély mellett, de hozzáteszi, hogy a birtokán semmiképpen ne próbálkozzanak, mivel az túl veszélyes hely. Az alkonyi béke fogadóban szokta a hétvégi óráit tölteni. Csendben és titokban intézzék el, és akkor a kalandozók életben maradnak, sőt még jutalomban is részesülnek. A kapitány (aki megbízta őket) miatt ne aggódjanak, **Dori O Martis** is az ő szolgája, csak nem tud róla.

Ezután kiengedi őket a barlangból. Ha a kalandozók próbálkoznak valamivel, a boszorkány bosszúja beteljesedik (égető szúrások a testen, heves betegség, mély, hosszú álom, kísértetek, stb.). Azért a kalandmester igyekezzen úgy alakítani a történetet, hogy még mielőtt bárkit felkeresnének aki segíthet a szorult helyzetükben, vagy még mielőtt nekiállnának végrehajtani a küldetést, keresse fel őket egy újabb szereplő, aki nem más mint maga a célszemély, azaz Sir Ziddar Tinandir.

A demonológus egy levelet juttat el az egyik karakternek. Ezt mindenképpen úgy teszi meg, hogy először csak az az egy karakter olvassa el (ráírhatja a borítékra, hogy először csak ön olvassa el!), és egy jól elkülönített helyen juttatja el neki (pl.: mellékhelységbe utána küld egy figurát, aki odaadja neki. Ez a karakter bárki lehet, kivéve az, akit megcsókolt a boszorkány (ez fontos!). A levélben ez áll:

Tisztel uram!

Próbálok rövid és lényegretörő lenni! Én Sir Ziddar Tinandir vagyok az, akit önöknek meg kellene ölniük. Tudok mindenről, és meg kell bíznia bennem, különben halálra vannak ítélve. A társuk, akit a boszorkány megbélyegzett, más szóval megcsókolt, akaratlanul információkat közöl ennek a gonosz nőszemélynek. El kell jutniuk a birtokomra, de úgy, hogy a megbélyegzett társuk erről ne szerezzen tudomást, és úgy kell viselkedniük, hogy

még csak ne is fogjon gyanút! Nem sok időnk van! A levelet kérem semmisítse meg!

Ezután jöhetnek az izgalmas pillanatok, hogy hogyan teszik egy időre el láb alól az illetékes karaktert (vagyis a megcsókoltat). Megoldás lehet az is, hogy megvárják míg elalszik (de ha nem akar elaludni?). A lényeg az, hogy a kalandozók az egyik kivételével elmennek a demonológus birtokára, és ott beszélnek vele.

Ő elmondja a kődémon történetét. A teremtmény egyenesen a mélyből érkezett, tulajdonképpen egy kőbe zárt démon, aki nagy hatalommal bír az elemek felett, különösképpen a köveket tudja irányítani. Egy kisebb meteorzáport is rászabadíthatna a városra, ha úgy tartaná kedve. Viszont az inkvizíciótól retteg, különösképpen Tinandir-tól, mivel ő tudja a nevét. Ehhez rengeteg kutatómunkát kellett végeznie, és tulajdonképpen azért is jött ebbe a városba szolgálni a Domvik egyházat, mert tudta hogy a démon valahol itt fog felbukkanni. A boszorkány, aki a rabszolgája és követője ennek a szörnyetegnek nagyon megnehezíti a dolgát, és személyes okai vannak arra, hogy ő se avassa be az inkvizíciót. Ezt nem magyarázza el (amúgy én se tudom, de a KM kitalálhat valamit).

Mivel most a boszorkány a megbélyegzett szemével is lát, ezért meg kell rendezni egy jelenetet, melyben a csókot kapott karakternek úgy tűnik, mintha megölték volna a demonológust, és el is hiszi a gyilkosságot, mert így a boszorkány is elhiszi, hogy sikerült a küldetés.

A demonológus odaadja ezután a **démonkántáló tekercset**. Elmondja, hogy ha sikerült megrendezni a jelenetet, közösen visszamennek a barlangba, és a tekercset kinyitják, melynek hatására a tekercs folyamatosan kántálni fogja a démonúr nevét (emberi hangon), aki ezáltal lebénul, és képtelen lesz bármiféle varázslatra. Ekkor kell végezni a boszorkánnyal, ami szintén nem lesz könnyű feladat, de mivel a hatalmának egy jó részét a démontól nyeri, ezért van rá reális esély.

Ha ez sikerült, azonnal hagyják el a barlangot, mert a démon a tekercs hatására visszamenekül a távoli síkok valamelyikére, és ez a cseppkőbarlang teljes összeomlását is jelenti egyben.

Amúgy a kapitánynak azért égett a szája, mert a boszorkány puszta szórakozásból egy izzó csókot lehelt a szájára.

Sok sikert a kalandhoz!

2006.06.01.
Szerző: ismeretlen
Forrás: Holdéfnyudvar
Szerkesztette: Magyar Gergely